

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Ples pod
Sacré Cœur

HEIDI RICEOVÁ

PLES POD SACRÉ CŒUR

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

co si přát na začátku roku? Samozřejmě, zdraví, štěstí, úspěch... Není to ale tak trochu klišé? Vyslovujeme to přání tak často, že už ani nevnímáme obsah slov, která říkáme. Hledal jsem něco jiného, co bych Vám – i sobě – mohl popřát, aby to bylo upřímné a aby to nějakým způsobem postihovalo vztah, který mezi sebou máme.

A pak mě to napadlo: ať je to rok, kdy se pořád bude dát snít!

Mezi nám je taková úmluva: já Vám přináším vymyšlené příběhy z ideálního světa, vy je čtete a sníte o něm. Samozřejmě, já i Vy víme, že ten svět miliardářů, princů, tajemných Řeků, uhrančivých Španělů a křehkých, leč současně silných sexy kráskek neexistuje, ale nikomu neškodíme tím, že o něm sníme...

A důležité je, že snít můžeme. Což se dá jenom tehdy, když jsme (aspoň přiměřeně) zdraví, šťastní a úspěšní. A tak se vracíme k tomu, co je obsahem „standardních“ novoročních přání, a naplňujeme je obsahem.

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

PLES POD SACRÉ CŒUR

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire's Proposition in Paris

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8930-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8931-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8932-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Budu potřebovat, abyste byla telefonicky dosažitelná celý týden, čtyřicet hodin denně. Když se vám ozvu, budu předpokládat, že mi budete k dispozici okamžitě.“

„Vážně?“

Jsem přece navrhovatelka a organizátorka zážitků, ne vaše milenka.

Milenka... To téměř tiše vyslovené slovo a s ním zároveň i náležitá představa se zavrtaly do hlavy Katherine Hamiltonové, pro všechny známé jednoduše Katie, a přerušily její vnímání dalších pokynů a otázek, které Conall O’Riordan na ni sypal od okamžiku, kdy byla uvedena do jeho kanceláře s prosklenými stěnami ve třicátém patře londýnského mrakodrapu. Což už bylo dobrých dvacet minut.

Tiché slovo „milenka“ O’Riordan zřejmě neslyšel. Ale zareagoval na hlasitě a pochybovačně vyslovenou jednoslovnou otázkou „vážně?“. Pozvedl tmavovlasou hlavu nad papíry nakupené na psacím stole, přestal je konečně jeden po druhém podepisovat rozmáchlými škrty pera, patrně z ryzího stříbra, a vrhl na ni spalující pohled nebesky modrých očí. Poprvé od jejího příchodu. Dech se jí zastavil a do hrudi ji něco udeřilo. Něco šokujícího i elektrizujícího.

Zvlhly jí vnitřní strany stehů.

Co to bylo?

Přišla sem, protože od O'Riordanovy společnosti dostala pozvání k rozhovoru týkajícího se činnosti její Zážitkové agentury. Nic konkrétního se až dosud nedozvěděla. Ale doufala, že O'Riordan si agenturu bude chtít najmout k naplánování a zorganizování nějaké rodinné, nebo společenské události.

Byl miliardář. Jediný majitel obrovské firmy. Už před schůzkou si na internetu zjistila, že pocházel z chudších poměrů a ke svému jmění přišel vlastní prací, schopnostmi a posléze vhodnými investicemi do průmyslové výroby, zejména v oblasti zemědělské techniky. Našla tam i jeho fotky, takže předem věděla, že je ohromně pohledný. A dočetla se, že je známý výjimečnou přitažlivostí, pracovním elánem, ctižádostí a charismatem. Proto se taky ve svých jednatřiceti letech stal pro ženy nejžádanějším mužem Irska. Jenže žádné informace čerpané z internetu ji nemohly připravit na účinek soustředěného pohledu kobaltově modrých očí. Ani na ten horký úder, který ucítila v hrudi a který se jí rychlostí blesku rozšířil po celém těle. Ani na vlhko mezi stehny.

Nic takového ještě nezažila.

Aspoň ne od Tomovy smrti... Ne, vlastně ani za jeho života se jí nic podobného nestalo. Ale možná právě tahle připomínka zemřelého manžela jí pomohla znovu popadnout dech. A možná i dát do souvislosti tuhle překvapivou reakci na O'Riordana se životem, který nyní vedla – čili bez muže.

I když kdoví, jestli závan vzpomínky na Toma měl s touhle reakcí něco společného. Protože vztah s Tomem vyšel z dětského kamarádství, které přerostlo v lásku. Jenže Tom bohužel onemocněl a jejich lásku nikdy nenaplnila tělesná intimita. Takže možná i její sexuální nezkušenost způsobila tu překvapivou, šokující reakci na O'Riordana.

O'Riordanovo obočí se pozvedlo a rty se sevřely

do jedné linie, ale síla jeho pohledu zůstávala stejná. Cítil z ní tu dávku adrenalinu, který jí v břicho nejspíš rozmetal na kaši všechno, co v něm bylo?

Snad necítil.

„Říkala jste něco, slečno Hamiltonová?“ zeptal se. Nebo spíš mírně komandujícím, zastřeným hlasem, se chystal dál jí něco nařizovat. V každém případě neznámé mravenčení v jejím těle podpořil.

Dýchej, huso! A přestaň civět na jeho rty.

Katie bojovala sama se sebou, jen aby se rychle sebrala a zklidnila. O’Riordanova zakázka může být pro její agenturu v dobrém smyslu zlomová a jí samotné může kompletně změnit život. Připravovala se na ni i se svým týmem posledních čtyřicet osm hodin a nyní měla vedle sebe na sousední židli složku s portfoliem, s výsledky dosavadní činnosti agentury a taky s všelijakými nápady, které až do sebezničení únavou v tak rekordně krátkém čase seskládali po hovoru s jedním z O’Riordanových vedoucích zaměstnanců. Jestli jejich všeobecné, jen nahozené nápady na něco nekonkrétního mohou být nyní k užítku, zatím netušila.

Kdyby ale jejich i taková provizorní, zatím neurčitá, jen rámcová nabídka měla u O’Riordana úspěch, museli by si pro spolupráci dohodnout přísná pravidla – už kvůli její nepatřičné reakci na O’Riordana. Kromě toho si nebyla jistá, zda by se jí líbil způsob jeho jednání. Vychrlil na ni šňůru přemrštěných požadavků, ale dosud se vůbec nezmínil, o jaký druh zážitku má jít. Jen odhadovala, že půjde o jakousi recepci, snad o setkání členů vedení v dublinské budově O’Riordanovy společnosti. Takže otazníky byly všude kolem, ale on ji jen vyslychal. Ale ona přece taky může mít otázky.

„Zajímalo by mě, proč byste mě měl potřebovat sedm dvacet čtyři... Tedy – pardon, tak my zkráceně říkáme práci, kdy máme být zákazníkovi k dispozici

sedm dnů v týdnu, čtyřadvacet hodin denně,“ vymáčkla ze sebe.

„A to by byl problém?“ zeptal se a měřil si ji soustředěným pohledem dravce, takže mravenčení, jež se jí v těle rychlostí blesku rozlilo před chvílí, ucítila znovu.

Ale nadechla se klidně.

O'Riordan je jen výjimečně přitažlivý a mocný muž. A samec. *Alfa samec. Samci jednoho druhu přitahují samice téhož druhu. V jejím případě to znamená, že je stále naživu a že je žena. Nic výjimečného. Nic extra.*

„Ne, to ne... je to jen...“ začala koktat. Zmlkla a pak se opět nadechla. „Obvykle, když přijmu objednávkou,“ začala znovu, „vypracuju plán zážitku a pak klient, já a můj tým o plánu diskutujeme. A pak, když je klient se vším spokojený, já s týmem převezmeme...“ Odmlčela se. Hleděl na ni tak soustředěně, že začínala blábolit.

Chtěl ji vynervovat? Jestli ano, tak se mu dařilo.

Nadechla se.

Tak další restart.

„Mou prací je vyřešit všechny detaily spojené s přípravou každé konkrétní události,“ pokračovala. „Takže v podstatě nic moc nevyřeším, když si budete myslet, že mě musíte kontaktovat například uprostřed noci,“ dodala a byla ráda, že se jí podařilo dotáhnout aspoň tuhle jednoduchou, logickou větu do konce.

Odložil pero na papír, který právě podepsal, a koutky úst se mu pozvedly. Ne ale v úsměvu, nýbrž v jakémsi úsměšku. Pohled na ty zvednuté koutky úst v kombinaci s jeho mužnou krásou jí bral dech.

„Vedu mezinárodní společnost, slečno Hamiltonová. V současné době pracujeme na projektech v osmi časových pásmech a já hodně cestuju. Co je uprostřed noci pro vás, může být v poledne pro mě.

Kromě toho spím v noci tam, kde noc právě je, a jen tři hodiny,“ připojil a vzápětí se zamračil. Asi proto, že jí právě řekl něco ze svého osobního života.

Ó, O’Riordan trpí nespavostí? V duchu ho na okamžik politovala, ale hned nato si uvědomila, že takové pocity jsou nepatřičné stejně jako téměř všechny ostatní, které ji přepadly od chvíle, kdy vstoupila do jeho osobní svatyně. Ale O’Riordan je přece možný klient, její pohled na něj musí být čistě obchodní.

„Takže jestli budu mít ohledně zážitku – ovšem pokud se dohodneme – nějakou otázku,“ pokračoval, „budu chtít odpověď. *Okamžitě*. Od vás. Ne od vašich zaměstnanců,“ upřesnil tónem blahosklonným i ostrým jako břitva. „Pokud vám to nebude vyhovovat, můžeme náš rozhovor ukončit hned.“

„Splnit vaši podmínku nebude pro mě problém,“ ihned odpověděla. „Budou pro vás dosažitelná, kdykoliv budete potřebovat. Jen jsem si myslela, že to nemusí být nutné. Ale máte-li opačný názor, tak ho samozřejmě budu respektovat.“

Uvědomovala si, že jeho zakázku bude potřebovat. A nejen zcela z čistě pracovních důvodů.

Conall O’Riordan totiž – podle toho, jak se situace začínala rýsovat – pro ni představoval výzvu. Pro ni osobně, nejen pro její agenturu, protože od Tomovy smrti před pěti lety se výzvám tohoto druhu vyhýbala. Snad po tu dobu byla v jistém smyslu rovněž mrtvá. Ani ji nenapadlo smluvit si s nějakým mužem schůzku. Ale uřídit nevhodnou sexuální přitažlivost ke klientovi, zvláště klientovi O’Riordanova kalibru, by mohlo být součástí návratu do života, ne?

„Tak dobře – pokud si navzájem porozumíme.“

Katie cítila, jak napětí v hrudi trochu polevuje. Ne že by si před touto jím pronesenou větou byť jen na okamžik pomyslela, že by O’Riordana mohla fyzicky přitahovat. Natolik rozum neztratila. Nemohla přece zapomenout, co všechno se o tomhle krasavci během

posledních osmačtyřiceti hodin dozvěděla, když se ponořila do čtení článků o jeho životě. Mimo jiné se v nich uváděla i jeho záliba v krásných ženách, zejména modelkách a herečkách. Chápala ho. Jejich vzhled byl pro muže dráždivý stejně tak, jak dráždivý byl jeho vzhled pro ženy. Ona u něj coby žena neměla šanci.

Bylo tedy načase, aby směr svých myšlenek i pokračování hovoru otočila správným směrem.

Vstala a sklonila se ke složce ležící na vedlejší židli. „Chtěl byste vidět, na čem jsme pracovali, nebo jaké jsou naše představy o tom, jak by mohla vámi objednaná událost vypadat – pokud si, jak jste říkal, navzájem porozumíme? Ze stručného telefonního hovoru mé asistentky s vámi pověřeným zástupcem vaší společnosti a z několika písemně zaslaných informací jsem vyrozuměla, že má jít o víkendový event... promiňte, v naší branži někdy slovo *event* použijeme místo slov událost, nebo zážitek – a že se má uskutečnit s vašimi spolupracovníky v místě vedení vaší společnosti a –“

„To tedy ne,“ přerušil ji.

„Prosím?“

Založila ruce na hrudi, tiskla k ní složku a beze slova na něj zírala. Mravenčení jí z těla ještě zcela nezmizelo a už se k němu přidávala i panika. Že by Carolina Meyerová, její asistentka, špatně pochopila informace, které z O’Riordanovy společnosti dostala? Málo pravděpodobné. Caro byla dokonalá. Snad nikdy se v ničem ještě nemýlila. A pak, těch posledních čtyřicet osm hodin strávily téměř bez spánku při práci na přípravě tohoto portfolia spolu. Jestli společně špatně porozuměly i poslanému mailu, žádnou zakázku nezískají a jen zbytečně strávily spoustu času prací, jež nebude k ničemu.

Než ji však úzkost stačila pohltnout, O’Riordan jí pokynul, aby se zase posadila.

„Úmyslně jste dostala jen neúplné informace.“

Katie najednou nevěděla, jestli má být naštvaná, nebo udivená. „Ano? Ale... Proč?“ vydala ze sebe.

„Cením si soukromí své rodiny a nechci, aby se informace o chystaném eventu, jak vy říkáte oslavám, a o místě, kde by se měl konat, unikly do médií. Očekávám od vás, že podepíšete dohodu o neuveřejňování informací dřív, než vám pošlu objednávku.“

„Rozumím,“ hlesla, i když vlastně nerozuměla. Udržet klientovo soukromí bylo přece přirozenou součástí každého solidního organizátora událostí. Únik jakékoliv informace by mohl úplně zničit pověst agentury, jako je ta její, jež si dala za cíl připravovat speciální zážitky pro bohatou klientelu.

„Samozřejmě. S radostí vám dohodu podepíšu, jestli si to budete přát.“

Už věděla, jací málomluvní a nároční muži jako Conall O’Riordan taky mohou být, protože její nevlastní bratr Ross De Courtney vedl největší transportní firmu v Evropě. Ross možná nebyl úplně jako O’Riordan, protože firmu De Courtney zdědil po otci a nemusel se snažit vypracovat sám, vlastními schopnostmi. Ale měl tentýž elán, tentýž tah na branku, jak se říká, a sálala z něj táž ctižádost i touha zajistit firmě růst. A taky byl podobně neústupný. Jenže pro Rosse její agentura nikdy nepřipravovala žádný zážitek. Už před pěti lety se rozešli, protože se silně nepohodli kvůli jejím vdavkám. Od té doby už se nevidali.

„*To, co cítíš k Tomovi, není láska, Katie, to je lítost,*“ tvrdil tehdy. „*Je ti devatenáct. Odmítám souhlasit s něčím tak absurdním. A tvou svatbu rozhodně nehodlám financovat.*“

Napružila se, pochopitelně. „*Nestojím o tvoje peníze na svatbu ani na nic jiného. Ani o tvůj souhlas se svatbou nestojím.*“ Tak nějak zněla její odpověď.

Polkla knedlík v krku, který jí v něm uvízl vždycky,

když se jí vybavila jejich tehdejší zlobná slova, a taky údiv nad tím, jak snadno se poté Ross od jejího života odstříhl. Podobně snadno se od ní kdysi dávno odstříhl i jejich otec. A uvědomila si, že vzpomínky musí pryč, jinak ji duševně naprosto rozhodí.

Teď na ně není čas, Katie.

Když se k tomu přidají ty dvě poslední noci téměř beze spánku nad prací, jež možná nebude k ničemu... Ale nebude, ani si nesmí dovolit vzdávat se předem. Koneckonců O'Riordan není její pánovitý nevlastní bratr, který se jí odcizil, ani otec, jenž odmítal její existenci uznat. O'Riordan je jen možný bohatý klient. Mezi ním a jí není žádný osobní vztah.

Naštěstí. Když se tedy sama nebude nimrat ve vlastní minulosti a vlastních pocitech a O'Riordan jí zakázku dá, dostane příležitost naučit se jednat se superbohatými klienty, což se pro ni stane výhodou, až bude chtít sehnat další klienty z jemu blízké společenské vrstvy.

Nadechla se. „Ale bohužel, pane O'Riordane, musím vědět, čeho se má zážitek týkat. Do té doby nemůžu vypracovat přesnější návrhy.“ Není přece kouzelnice a nemůže návrhy vytahovat jako králíky z klobouku, aniž by věděla, oč půjde.

Posadila se a neotevřenou složku se svým portfoli-
em zase položila na vedlejší židli.

„S tím není třeba ztrácet čas. Podstatné je, že zakázku jste už získala.“

Nejdřív ji naplnil úžas, pak pochybnosti. Bušení srdce cítila až v krku.

„Opravdu?“ zareagovala a hned na to by si dala pohlavek.

Tak tohle znělo naprosto neprofesionálně, Katie.

O'Riordan opět pozvedl koutky úst. Srdce se Katii rozbušilo ještě silněji. A nervy se nezklidnily.

„Ano. Opravdu. A chci, aby zážitek byl takřikajíc ušitý na míru O'Riordanovým, aby vyjadřoval naše

místo v irské komunitě a v irském způsobu života. Hovořil jsem s Kárimem Chánem o oslavě syna – ještě před jeho narozením. Oslavu jste minulý měsíc organizovala pro jeho manželku Orlu, vzpomínáte si, že?“

„Jistěže si vzpomínám.“ Jakpak by si nevpomněla, když to zatím byla největší zakázka její agentury.

„Doporučil mi vás.“

Katie se usmála při vzpomínce na zakázku, která přišla na poslední chvíli prostřednictvím kamarádky kamarádky, taky z irské komunity. Byl to první průnik její agentury do nejvyšší společenské vrstvy a dodal jí odvalu začít vyhledávat další podobné zakázky.

„Byla radost na tom programu pracovat. Oba manželé jsou velmi příjemní lidé.“

Ale večer pořádaný na oslavu ještě nenarozeného dítěte Chánových byla soukromá, rodinná akce. Kárim Chán byl podnikatel, miliardář, příslušník arabské královské rodiny a už několik let předpokládaný následník trůnu v Zafaru. Uzavření manželství s Orlou Calhounovou, nejstarší dcerou rodu Calhounových proslaveného chovem dostihových koní, bylo před dvěma lety velkou událostí pro obě strany.

Jenže z toho, co O’Riordan dosud o plánované party řekl či naznačil, se nezdálo, že by měla být malá, soukromá jako u Chánových.

„O honoráři si pohovoříme, až plán bude hotový,“ pokračoval, aniž jí slovem přiblížil, jak si zážitkovou událost představuje. „Ale jsem připravený zaplatit vám dvojnásobek vaší obvyklé odměny, pokud splníte všechny moje požadavky. Myslím si, že zpravidla představuje deset procent celého rozpočtu, je to tak?“

„Ano. Ale když nebudete chtít zatím hovořit o tématu party, budu potřebovat znát aspoň vaši představu o rozpočtu a taky o počtu lidí, kteří se jí mají

zúčastnit.“ Tak by aspoň odhadla, co všechno agentura bude muset zajistit a taky jak to vše včas dopravit na místo – které jí O’Riordan snad už konečně sdělí.

„Ať to bude stát, co to bude stát,“ řekl lhostejným tónem, který jí jasně sděloval, že na penězích mu skutečně nezáleží. „Mám jen přibližnou představu, že cena by se mohla pohybovat kolem pěti milionů eur. A seznam hostů bude obsahovat asi sto padesát jmen.“

„Dobře,“ řekla a připomněla si, že by měla zase začít dýchat.

Tak obrovský rozpočet jí dá možnost rozšířit agenturu i najmout si nové kanceláře v centru Londýna. Sice se jí líbí svérázně obnovené železniční stavby, které právě nově ožívají ve Shoreditchi, momentálně populární části východního Londýna, jenže to je adresa, která nepřitahuje klienty, o něž by stála. A dokonce víc než peníze by jí tato velkolepá zážitková party pomohla tím, že by se mohla stát odrazovým můstkem, jenž by ji katapultoval mezi klienty z vyšší ligy.

O’Riordan vstal a podával jí ruku. „Dohodnuto?“

Ano? Vždyť ještě o obsahu té party nic nevěděla. Ale přikývla a vstala.

Jeho prsty jí pevně ovinuly ruku a žár z dlaně jí opět bleskurychle zachvátil tělo. Stehenní svaly se jí sevřely a dlaň jí pálila.

„Řeknete mi něco bližšího o té budoucí party, nebo počkáte, až podepíšu dohodu o nezveřejňování informací?“ zeptala se, když už svou ruku stáhl zase k sobě.

Je to kšeft, Katie. Moc dobrý kšeft. Tak ho přestaň komplikovat.

Naklonil hlavu na stranu a ve chvíli, kdy si myslela, že ji požádá, ať není tak nedočkavá, pokrčil rameny. „Bude to svatba.“